

не намѣри той: само чернитѣ гарги прѣхвърк-
вахъ тукъ-тамъ по разоранитѣ ниви. Уморенъ
той и изгладнѣлъ, повърнѣ се да търси хвър-
ления хлѣбъ. Дойде до мѣстото, където бѣ го
хвърлилъ заранѣта и захванѣ да търси. Вѣртѣ
се насамъ, вѣртѣ се нататѣкъ — нѣма го! За-
дано го намѣри, той захванѣ да вика: „просениче,
медениче, скокни изъ трѣвата, та уплаши Пенчо
Мъглата!“ Но всичко напусто. Чакъ сега той
позна лукавщината на лѣжеца. Позна и своята
глупостъ, но каква полза? — Последния умъ
пари не струва!

Дѣца, бѣдѣте благодарни отъ това, което си
имате, което си е ваше!

Добрата Тодорка.

Бѣше вечеръ хладна, зимна.

Въ една ниска кѣщица лежеше болна една
бѣдна жена, подъ тънка и продрана тукъ тамъ
черга. Тя търпѣше голѣми мъки и страдания
отъ болестѣта, но още по-лошо ѝ ставаше, когато
погледнѣше момиченцето си Тодорка, че трепери
отъ студъ и гладъ. Тодорка седѣше и играеше
съ куклата си, която тя обичаше, като че ѝ е
сестра. Най-послѣ тя каза: „Мамо, гладна
сѣмъ! Дай ми малко хлѣбъ!“

Тихо заплака бѣдната жена: въ долапѣтъ
нѣмаше нищичко! Безъ да продума тя пригърнѣ
милото си момиченце, и Тодорка заспа наредъ
съ неѣ. Звѣздитѣ блѣщукахъ, прѣзъ малкото
прозорче, като че искахъ да кажѣтъ: „Надѣй
се на Бога, той ще ти помогне!“